

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 63.

Ottende Sæssion.

Et og Tyrgetyvende Møde.

Løverdagen den 14de Februar.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst.

Formanden: Jeg skal annelde, at jeg fra den 1ste Landstingsmand for 7de Kreds (Dwist) har modtaget et Andragende fra en Deel Beboere i Hjørring Amt, der indeholder en Udtalelse mod det Thinget forelagte Lovforslag om Anlæg af en Jernbane i Nørrejylland, med Anmodning om, at det maa blive henlagt paa Thingets Børd. Dette skal blive efterkommet.

Efter Dagsordenen foretoges Fortsættelse af 3die Behandling af Forslag til Finantslov for Finantsaaret fra 1ste April 1857 til 31te Marts 1858. Det vil erindres, at det i Gaarsmødet var Lovforslaget i dets Heelhed, som var under Forhandling. Jeg skal give den ærede 3die Landstingsmand for 11te Kreds Ordet.

Bloch: Jeg undseer mig næsten ved at skulle aabne den idag fortsættende Behandling af Finantsloven, da det, jeg har at sige, er saa ganske ubetydeligt, og det i det Høieste kun kunde have havt nogen øieblikkelig Interesse, da jeg igaar under Debatten begjærede Ordet. Jeg burde igaar have sagt, at, hvad jeg havde at sige kunde været sagt i et Par Minutter. Den meget ærede 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Wesfely), der ogsaa havde begjært Ordet, efterat han havde talt saa Meget — jeg siger ingenlunde for Meget — i denne Sag, vilde — fjøndt jeg

som Lægmand i denne Sag paa ingen Maade kan gjøre Fordring paa at kunne foregaae ham med et godt Exempel — maaskee da have erklæret, at han sølte sig forpligtet eller dog foranlediget til at hjælpe sig med den halve Tid, og jeg tvivler da ikke om, at Forhandlingerne igaar kunde have været tilendebragte. Fra en anden Side skal jeg imidlertid ikke beklage, at denne Behandling af Finantsloven saaledes har udstrakt sig over tvende Møder, da vi jo stundom faae at høre, at Sagerne gaae altfor let og hurtigt gjennem dette Thing. At jeg igaar begjærede Ordet, var forøvrigt foranlediget ved, at Forhandlingerne heelt igjennem kun vare blevne førte som en Duet — eller maaskee som en Duel, da Harmonien just ikke var meget stor —; jeg troede da, at det ikke kunde skade, at en tredie Stemme faldt ind med. Hvad jeg vilde have udtalt og hvad jeg nu skal tillade mig at udtale, det er min oprigtige Paaskjønneelse af, at den meget ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kreds (Andræ) har benyttet sin Stilling som Medlem af Landstinget til med sædvanligt Talent og Dygtighed at behjælp og opklare en Sag, som har været Gjenstand for meget forskjellig Opfattelse og fremkaldt endeel Uro og Betyrning. Han var rigtignok saa forsigtig at bemærke, at han ikke talte som Finantsminister, men kun som Medlem af Thinget.

Dette forekommer mig imidlertid kun at have formel Betydning uden i mindste Maade at kunne svække Betydningen af hans meget vægtige Ord. Det er jo en Selvsølge, at den meget ærede og fortjente Landstingsmand kun kan have villet udtale, hvad han ansaae for rigtig, villet udvikle en Betragtning, som